

Mimmu Tihinen: Sokerista, kukkasista
Gummerus 2006.

Kaunis kertomus läheisen menetyksestä

Sokerista, kukkasista, inkivääristä, makeisista – niistä on pienet tytöt tehty. Kuten Minttu ja Melissa, kaksoiset, vaikkakin epäidenttiset. Mutta Melissa katoaa. Jäljellä on vain yksi kaksonen, joka odottaa, etsii, ja miettii missä kadonnut on. Surren viimeisiä, vihaisia sanojaan sisarelleen.

Mimmu Tihisen *Sokerista, kukkasista* kertoo koruttomasti kadonneen tytön perheen tuskasta. Äidistä, joka istuu pimeässä olohuoneessa ja odottaa tytärtään kotiin. Sisaresta, joka on läsnä ja elossa, mutta silti kaukana elämästä. Isästä, joka asuu kaukana Euroopassa, ja jonka huoli kuuluu hiljaisuutena puhelinlangoilla – ei vain löydy sanoja tuomaan kadonnutta takaisin. Maailma heidän ympärillään on elävä. Uteliaat toimittajat tulevat teennäisine hymyineen ja sanoineen kotiin esittämään kysymyksiä. Silti kaikki on jähmettynyt, aika on pysähtynyt odotuksesta.

Lopullisesti aika pysähtyy, kun Melissa löydetään. Enää ei tarvitse odottaa ja miettiä, jäljellä on vain kaipaus, tuska ja kyyneleet, kun äiti ja tytär takertuvat hiljaisuuden keskellä toisiinsa. "Kotona on lommo, iso näkymätön tyhjiys, jota on väisteltävä." Minttu miettii minäkertojan roolissa kuinka kaikesta on enää jäljellä vain puolikas, kun Melissa on poissa. Edes käveleminen ei onnistu, kun on vain yksi jalka. "On vain yksi kaksonen eikä voi mennä mihinkään."

Tihinen kirjoittaa kauniisti ja koskettavalla tavalla surusta ja hämmennyksen tunteista, jotka heräävät nuoren mielessä, kun kuolema astuu konkreettisella tavalla osaksi elämää. Mikä on kuolema ja missä se on? Miten kyyneliä voi riittää niin paljon? Mitä tapahtuu jos itku ei lopukaan? Kirjan pienuudesta huolimatta sisältö on iso, lyhyet luvut tunkeutuvat muistojen ja nykyhetken kautta Mintun ja Melissan elämän ytimeen koskettaen voimakkaasti lukijaa.

Myös luontevalla tavalla esiin tuleva surun väistyminen koskettaa. Mintun ensimmäinen nauru pitkän itkun jälkeen, ilo siitä, että voi kaivata elossa olevia ihmisiä. Ilo isän uudesta perheestä ja uusista ystävistä. Voimakkaasti koskettavat etenkin ilon ja helpotuksen tunteet, jotka syntyvät Mintun mielessä siellä heräävän muiston myötä: elämän ja kuoleman välille ei jäänytkään vihaisia sanoja. Kaipaus kuitenkin jää. Jos vain aikaa voisi kerää taaksepäin.

Maria Loikkanen